

**UCHWAŁA NR X/.../2024
RADY MIEJSKIEJ W KSIĄŻU WLKP.**

z dnia 27 grudnia 2024 r.

w sprawie rozstrzygnięcia wezwania do zaprzestania naruszenia prawa

Na podstawie art. 18 ust. 1 oraz art. 101 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym, w brzmieniu zgodnym z treścią tej ustawy opublikowanej w Dz. U. z 2016 r. pod poz. 446 oraz w związku z art. 17 ust. 2 ustawy z dnia 7 kwietnia 2017 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania administracyjnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2017 r. poz. 935) uchwała się, co następuje:

§ 1. Nie uwzględnia się wezwania z 29 października 2024 r. (data wpływu do organu - 6 grudnia 2024 r.) BeMarS Przedsiębiorstwo Recyklingowe sp. z o.o. do zaprzestania naruszenia prawa dotyczącego uchwały nr XXVII/239/98 Rady Miejskiej w Książu Wlkp. z dnia 8 czerwca 1998 r. (Dz. Urz. Woj. Poznańskiego Nr 16 poz. 195 z dnia 30 lipca 1998 r.), z przyczyn określonych w uzasadnieniu do niniejszej uchwały.

§ 2. Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

Uzasadnienie

do uchwały nr X/...../2024 Rady Miejskiej w Książu Wlkp. z dnia 27 grudnia 2024 r.

W dniu 6 grudnia 2024 r. BeMarS Przedsiębiorstwo Recyklingowe sp. z o.o. złożyło do Rady Miejskiej w Książu Wlkp. wezwanie z 29 października 2024 r. do zaprzestania naruszenia prawa, wnosząc tym samym o uchylene w całości uchwały nr XXVII/239/98 Rady Miejskiej w Książu Wlkp. w sprawie zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego miasta i gminy Książ Wlkp. z dnia 8 czerwca 1998 r. (Dz. Urz. Woj. Poznańskiego Nr 16 poz. 195 z dnia 30 lipca 1998 r.).

Po rozpatrzeniu wskazanego powyżej wezwania do zaprzestania naruszenia prawa, Rada Miejska w Książu Wlkp. nie uwzględniła ww. wezwania.

W tezie wyroku z dnia 31 maja 2010 r. I OSK 1077/09 (Legalis) Naczelny Sąd Administracyjny stwierdził, co następuje:

„Jeżeli z uchwały o zmianie planu wynika, że wprowadzone zmiany mają charakter samodzielny i mogą funkcjonować w obrocie prawnym w oderwaniu od pierwotnego brzmienia planu zagospodarowania przestrzennego, to uznać należy, że wprowadzone zmiany samodzielnie wywołują określone skutki prawne, także po wygaśnięciu planu, który zmieniono. Zatem wygaśnięcie planu uchwalonego przed dniem 1 stycznia 1995 r. nie powoduje wygaśnięcia uchwały późniejszej w przedmiocie planowania przestrzennego.”.

Jak z powyższego wynika kluczowym dla ewentualnego stwierdzenia nieważności planu miejscowego uchwalonego po dniu 1 stycznia 1995 r. i zmieniającego miejscowy plan ogólny zagospodarowania przestrzennego obowiązujący do tej daty jest wykazanie, że wprowadzone zmiany nie mają charakteru samodzielnego i nie mogą funkcjonować w obrocie prawnym w oderwaniu od pierwotnego brzmienia planu. W ocenie organu skarżący okoliczności tych nie wykazał.

Skarżący skupił się na przepisach ustawy z dnia 12 lipca 1984 r. o planowaniu przestrzennym oraz przepisach ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, dotyczących utraty mocy miejscowych planów uchwalonych przed dniem 1 stycznia 1995 r. Merytorycznie skarżąc stwierdził jedynie ogólnikowo, że zaskarżony akt prawa miejscowego w ocenie skarżącego w swojej treści zastępował jedynie niektóre postanowienia miejscowego planu ogólnego z 1994 r. oraz dodawał nowe postanowienia i z tego względu nie może być traktowany, jako uchwalenie nowego miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego.

Skarżący w wezwaniu nie dokonał żadnego porównania zapisów zaskarżonej zmiany miejscowego planu podjętej uchwałą nr XXVII/239/98 Rady Miejskiej w Księżu Wlkp. z dnia 8 czerwca 1998 r. w stosunku do zapisów miejscowego planu ogólnego z 1994 r., które poparłoby postawione zarzuty oraz nie odniósł zakresu przedmiotowego zaskarżonego planu zagospodarowania przestrzennego z 1998r. do treści art. 10 ustawy z dnia 7 lipca 1994r. o zagospodarowaniu przestrzennym, ten zakres określający.

Dowodu w tym zakresie nie może stanowić załączona do skargi opinia prof. Marka Szewczyka z dnia 7 października 2022 r. ponieważ nie została sporządzona na zlecenie Sądu w toku niniejszego postępowania, stanowiąc tym samym dokument prywatny. Przede wszystkim jednak rzeczona opinia stanowi jedynie polemikę z obowiązującym orzecnictwem sądowym pozwalającym pod określonymi warunkami uznać, że wygaśnięcie miejscowego planu uchwalonego przed dniem 1 stycznia 1995 r., nie powoduje wygaśnięcia uchwały późniejszej w przedmiocie planowania przestrzennego." Opinia prof. Marka Szewczyka - tak jak sama skarga - nie zawiera analizy porównawczej zapisów zmienionego ww. miejscowego planu w stosunku do zapisów miejscowego planu ogólnego z 1994 r. popierających postawione zarzuty. Nadmienić w tym aspekcie należy, iż w materiałach źródłowych w „pkt 1.4) akty normatywne” autor opinii nie wymienia miejscowego planu ogólnego z 1994r. Podkreślenia wreszcie wymaga, że wniosek ww. opinii (Ergo) sprowadza się jedynie do stwierdzenia, że zmiana miejscowego planu z 1998r. nie może być traktowana jako nowy miejscowy plan ponieważ nie ma w tym zakresie stosownego upoważnienia ustawowego.

Tymczasem dokonując porównania zapisów zmiany miejscowego planu dokonanej ww. uchwałą w stosunku do zapisów miejscowego planu ogólnego z 1994 r. można jednoznacznie stwierdzić, że zapisy ww. zmiany miejscowego planu mają charakter samodzielny i mogą funkcjonować w obrocie prawnym w oderwaniu od pierwotnego brzmienia planu.

Podstawę prawną podjęcia zaskarżonej uchwały nr XXVII/239/98 Rady Miejskiej w Księżu Wlkp. z dnia 8 czerwca 1998 r. w sprawie zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego miasta i gminy Książ Wielkopolski (Dz. Urz. Woj. Pozn. Nr 16 poz. 195 z dnia 30 lipca 1998 r.), stanowił przepis art. 26 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r., o planowaniu przestrzennym (Dz.U. Nr 89, poz. 415 ze zm.), w myśl którego rada gminy uchwała miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego oraz jego zmiany, z zastrzeżeniem art. 15. Zakres przedmiotowy miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego określał art. 10 ww. ustawy. Istotnym jest, że zdanie wstępne ww. art. 10 uzależniało ten zakres od potrzeb gminy. Zaskarżona uchwała w tym zakresie zawierała wszystkie konieczne na tym etapie rozwoju gminy elementy wymienione powyższym art. 10 ustawy. Mianowicie, zawierała:

- 1) przepisy ogólne (§ 1),
- 2) przepisy szczególne (§ 2),
- 3) wyznaczała tereny pod działalność gospodarczą z zabudową mieszkaniową na obszarach wsi z granicami i zasadami ich zagospodarowania (§ 3),
- 4) wyznaczała tereny pod zabudowę mieszkaniową z działalnością gospodarczą na obszarach wsi z granicami i zasadami zagospodarowania (§ 4),
- 5) wyznaczała tereny pod zabudowę mieszkaniową jednorodzinną w Konarzycach i ustalała zasady zagospodarowania (§ 5),
- 6) wyznaczała tereny pod eksploatację kruszywa i uwarunkowania tej eksploatacji (§ 6),
- 7) ustalała opłaty od wzrostu wartości nieruchomości,
- 8) zawierała przepisy końcowe (§ 7-9).

Ponadto ustalała jednorazową opłatę od wzrostu wartości nieruchomości objętych zmianą.

Jak z powyższego wynika zaskarżona uchwała zawierała elementy miejscowego planu wymienione w art. 10 ust. 1 i ust. 3 ww. ustawy uwzględniające - jak wyżej wskazano - potrzeby miasta i gminy Książ Wlkp.

Postanowienia zaskarżonego miejscowego planu w tym zakresie miały charakter samodzielny i mogły funkcjonować w obrocie prawnym w oderwaniu od pierwotnego brzmienia planu.

Mając na uwadze wszystkie wskazane wyżej argumenty, wezwanie do usunięcia naruszenia prawa należy uznać za bezzasadne.